

Δυνατή αντικαπιταλιστική Αριστερά!

Το κεντρικό πολιτικό άρθρο της εφημερίδας “Κόκκινο Νήμα” Νο42 που κυκλοφορεί

«Μαύρο» στη ΝΔ – Καμία εμπιστοσύνη στον ΣΥΡΙΖΑ

Κριτική ψήφος στην Ανταρσία, για ένα νέο μέτωπο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

Δύο μόλις μήνες μετά την τραγωδία στα Τέμπη και το συγκλονιστικό μαζικό κίνημα που ξέσπασε, οι ευαισθησίες και η θεματολογία που αυτό το κίνημα έφερε στην κεντρική πολιτική σκηνή και στον δημόσιο διάλογο και αντιπαράθεση φαίνεται να έχουν ξεχαστεί. Η προεκλογική ατζέντα έχει επανέλθει στις γνωστές της «συντεταγμένες». Η κυβέρνηση και ο Κυριάκος Μητσοτάκης ανέκτησαν την πρωτοβουλία των κινήσεων, εκτόπισαν ευκολότερα απ’ ό,τι κι οι ίδιοι θα περίμεναν τη «θεματολογία των Τεμπών», καθορίζουν με άνεση την ατζέντα του δημόσιου διαλόγου, υποχρεώνουν τον ΣΥΡΙΖΑ να (παρ)ακολουθεί ανακλαστικά αυτή την ατζέντα και να βρίσκεται συνεχώς σε άμυνα, ενώ η μαζική-ρεφορμιστική Αριστερά έχει περιθωριοποιηθεί στον δευτερεύοντα ρόλο αριστερού σχολιασμού της επικαιρότητας. Πώς κατάφεραν η κυβέρνηση και ο Μητσοτάκης να βάλουν τόσο γρήγορα και εύκολα σε παρένθεση το κίνημα των Τεμπών και όσα αυτό ανέδειξε;

ΣΥΡΙΖΑ: μια φορά μνημονιακός, για πάντα μνημονιακός

Πρώτα απ' όλα, αξιοποιώντας το γεγονός ότι ο ΣΥΡΙΖΑ στην αντιπολίτευση μετά το 2019 συνέχισε ακάθεκτος στην πορεία μνημονιακής προσαρμογής και αστικοποίησης. Η προεκλογική του στάση αποδεικνύει ότι δεν έχει καμία διάθεση να θίξει έστω και ελάχιστα τις θεμελιώδεις συντεταγμένες του καθεστώτος ακραίας εκμετάλλευσης της εργασίας και κλιμακούμενου αυταρχισμού και καταστολής που οικοδομήθηκε με τα μνημόνια και σε ορισμένες όψεις του βάθυνε με τις πολιτικές της κυβέρνησης Μητσοτάκη: Όχι μόνο αποφεύγει να πει και να κάνει οτιδήποτε θα συμβόλιζε έστω διαφωνία με τα υψηλά πρωτογενή πλεονάσματα και τη «δημοσιονομική πειθαρχία» στο όνομα της «βιωσιμότητας του χρέους», όχι μόνο δεν αμφισβητεί το καθεστώς της λιτότητας και της διάλυσης του κοινωνικού κράτους, όχι μόνο δεν αμφισβητεί τις ιδιωτικοποιήσεις και τους «κανόνες της αγοράς», αλλά δεν επιχειρεί καν να αντιπαραθέσει στην κυβερνητική ατζέντα του νεοφιλελεύθερου οικονομικού success story μια κοινωνική ατζέντα για τους μισθούς, τις συντάξεις, το κοινωνικό κράτος. Απολογείται διαρκώς, για την περιβόητη επενδυτική βαθμίδα, για τις κυβερνητικές «επιτυχίες» στη μείωση του χρέους (που μειώνεται... αυξανόμενο), για το ποιος είναι καταλληλότερος να ωθήσει ψηλότερα τη ληστρική καπιταλιστική ανάπτυξη. Έφτασε να παρακολουθεί παράλυτος τον Μητσοτάκη να υπόσχεται αύξηση του κατώτατου μισθού στα 950 ευρώ και του μέσου μισθού στα 1.500 ευρώ (!) επειδή ο ίδιος δεν θέλει να διαταράξει ούτε καν με ανέξοδη προπαγάνδα τις σχέσεις του με τα μεγάλα αφεντικά της οικονομίας -τους καπιταλιστές γενικά, τις τράπεζες ιδιαίτερα- ή να δυσαρεστήσει τους πιθανούς κυβερνητικούς εταίρους του ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ.

Όμως ένα σημαντικό τμήμα του κόσμου του ΣΥΡΙΖΑ, που δεν έχει υποστεί μνημονιακή προσαρμογή όπως η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ και θέλει μαχητική αντιπαράθεση με ό,τι εκπροσωπεί η κυβέρνηση Μητσοτάκη, θα ξαναψηφίσει τον Τσίπρα για να φύγει ο Μητσοτάκης, με την ελπίδα ότι θα επιβραδύνει κάπως την ορμή

αυτού του οδοστρωτήρα που καταστρέφει τις ζωές τους. Χωρίς το άλλοθι πως κάνει ό,τι κάνει «με το πιστόλι στον κρόταφο», η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ αποδεικνύει περίτρανα ότι η μνημονιακή προδοσία του Ιουλίου του 2015 δεν ήταν «τακτικός ελιγμός» αλλά αλλαγή πολιτικής ταυτότητας που εγκαινίασε μια πορεία διαρκούς αστικοποίησης και μετατόπισης στο σοσιαλδημοκρατικό κέντρο.

Και φυσικά, δεν περίμενε κανείς από την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ να υπερασπιστεί την «ατζέντα των Τεμπών», να θέσει στο επίκεντρο το αίτημα για κρατικοποίηση του σιδηρόδρομου και να ανοίξει συνολικότερα την προεκλογική ατζέντα με έμφαση στα ζητήματα των ιδιωτικοποιήσεων και της λιτότητας. Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι πλέον κόμμα της... ταξικής μεροληψίας αλλά για λογαριασμό του κεφαλαίου.

ΜΕΡΑ25-Συμμαχία για τη Ρήξη: ό,τι να 'ναι, όπως να 'ναι, για να μπούμε στη Βουλή «και βλέπουμε»

Γιατί το ΜΕΡΑ25 δεν άρπαξε την ευκαιρία να θέσει στο κέντρο της συγκυρίας που δημιουργήθηκε με το «κίνημα των Τεμπών» το ζήτημα της κρατικοποίησης των σιδηροδρόμων, που μάλιστα στις δεδομένες συνθήκες θα είχε πλειοψηφική αποδοχή; Μοιάζει περίεργο που δεν το έκανε, αλλά δεν είναι. Το ΜΕΡΑ25 «ξεχνά» επίσης να μιλήσει για τα πρωτογενή πλεονάσματα και το χρέος, τα μεγάλα «λουκέτα» της στρατηγικής της λιτότητας, έχοντας αποδεχθεί την «πλήρη και έγκαιρη» (όπως ακριβώς έγραφε η συμφωνία με τους δανειστές της 20ής Φεβρουαρίου 2015 που υπέγραψε ο Γ. Βαρουφάκης ως υπουργός Οικονομικών) αποπληρωμή του χρέους, παρά τις αναφορές στη «χρεοδουλοπαροικία». Ο Γ. Βαρουφάκης πιστεύει ότι η Ελλάδα, με ποσοστά μισθωτής εργασίας πάνω από 70%, δεν είναι μια «κανονική» καπιταλιστική χώρα όπου η διεγκυστίνδα μεταξύ κερδών και μισθών είναι στο κέντρο του παραγωγικού συστήματος, αλλά μια χώρα όπου όλες οι τάξεις χάνουν εξαιτίας του καθεστώτος της «χρεοδουλοπαροικίας» και γι' αυτό δεν βάζει στο επίκεντρο την «κοινωνική ατζέντα» (μισθοί, συντάξεις), παρά μόνο έμμεσα, με προτάσεις για την

αντιμετώπιση της ακρίβειας (μείωση συντελεστών ΦΠΑ και ΑΤΑ) που σημαίνει κατοχύρωση των μνημονιακών απωλειών αλλά αποφυγή νέων. Παραπέμπει το ζήτημα της «κοινωνικοποίησης» του ΔΕΔΔΗΕ, της ΔΕΗ και του ΑΔΜΗΕ και την επανασύσταση της Ενιαίας ΔΕΗ σε μεσοπρόθεσμο χρονικό ορίζοντα και φαντάζεται ότι άμεσα το πρόβλημα των υψηλών τιμών ενέργειας θα αντιμετωπιστεί με έλεγχο των τιμών στην αγορά (κατάργηση του χρηματιστηρίου ενέργειας και μείωση ΦΠΑ). Δεν μιλάει για κρατικοποίηση τομέων που συνδέονται με δημόσια αγαθά (όπως σιδηρόδρομοι και γενικά μεταφορές και παρακάμπτει το ζήτημα της ιδιοκτησίας («ούτε κρατισμός-κομματισμός ούτε ιδιωτικοποίηση») ακόμη και για τομείς όπως υγεία και παιδεία, μιλώντας για «κοινωνικοποίηση», ένα είδος κοινωνικού ελέγχου χωρίς κρατική ιδιοκτησία, που θα εξασφαλίζεται επειδή «ο σχεδιασμός και ο έλεγχος» θα γίνεται από Συμβούλια Κληρωτών και Εκλεγμένων Πολιτών (αγνώστων λοιπών στοιχείων) και η διοίκησή τους θα περάσει στα χέρια των εργαζομένων σε αυτά. Πώς θα εξασφαλιστεί η διοίκηση χωρίς κρατική ιδιοκτησία, παραμένει μυστήριο.

Μοιραία στρέφεται σε ευφάνταστες ιδέες, είτε νομισματικού χαρακτήρα (όπως το σχέδιο «Δήμητρα») είτε πολιτικού χαρακτήρα (όπως οι προτάσεις για τα Συμβούλια Κληρωτών).

Παρ' όλα αυτά, το ΜΕΡΑ25 και η νεότευκτη συμμαχία του με τη ΛΑΕ («Συμμαχία για τη ρήξη») προβάλλουν όχι μόνο σαν εκλογική λύση, αλλά και σαν ένα νέο ελπιδοφόρο εγχείρημα στα μάτια κόσμου της αριστεράς (ακόμη και της αντικαπιταλιστικής) αλλά και για τμήμα των αριστερών αντισυστημικών διαθέσεων.

Τι είναι όμως το εκλογικό μέτωπο ΜΕΡΑ25-Συμμαχία για τη Ρήξη; Πρώτον, δεν είναι ούτε μέτωπο ούτε συμμαχία, αλλά προσχώρηση της ΛΑΕ στις εκλογικές λίστες του ΜΕΡΑ25 και υποταγή στο πρόγραμμά του. Απόδειξη; Κανένα κοινό πρόγραμμα δεν ανακοινώθηκε. Το «κοινό» πρόγραμμα είναι το πρόγραμμα του ΜΕΡΑ25! Πού βασίζεται λοιπόν αυτό το πολιτικό σχέδιο, αυτή η προβαλλόμενη σαν νέα πολιτική πρόταση στον χώρο της Αριστεράς; Στη λογική «να κάνουμε κάτι κι ας είναι ό,τι να 'ναι», να πετύχουμε ένα καλό εκλογικό ποσοστό και έτσι να δημιουργήσουμε

ένα νέο «πολιτικό σύμπαν» για τον κόσμο της Αριστεράς, που με τον ένα ή τον άλλον τρόπο κάτι καλό θα βγάλει. Είναι η στρατηγική της απελπισίας («δεν αντέχουμε άλλο, κάτι να γίνει επιτέλους»), που όμως είναι συνταγή της καταστροφής. Ο ΣΥΡΙΖΑ μέχρι και το 2015 είχε πολύ περισσότερο ριζοσπαστικό δυναμικό σε όλα τα επίπεδα, αλλά συντρίφτηκε λόγω του στρατηγικού του ελλείμματος (ή μάλλον της περίσσειας ρεφορμισμού στη στρατηγική του). Το ΜΕΡΑ25-Συμμαχία για τη Ρήξη υπόσχεται μια πολλαπλώς αποδυναμωμένη εκδοχή επανάληψης των παλιών λαθών, προετοιμάζοντας έτσι μια δεύτερη πανωλεθρία για τα υπολείμματα αριστερής διαφωνίας με την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ύστερα από την κατάρρευση της ΛΑΕ.

ΚΚΕ: Στρατηγική των σοσιαλιστικών συμβόλων, συντηρητική και ηττοπαθής πολιτική στην πράξη

Γιατί το ΚΚΕ δεν έθεσε στο κέντρο της δημόσιας αντιπαράθεσης το αίτημα για κρατικοποίηση των σιδηροδρόμων με εργατικό και κοινωνικό έλεγχο; Γιατί δεν είχε πολιτική συντονισμού των αγώνων και συνέχειας στο «κίνημα των Τεμπών» ώστε να πάμε σε εκλογές με το κίνημα στον δρόμο; Γιατί είχε πολιτική κλεισίματος του αγώνα των καλλιτεχνών ακριβώς τη στιγμή της κορύφωσης του «κινήματος των Τεμπών»; Σε απάντηση τέτοιων ερωτημάτων προβάλλει έναν υπερπληθωρισμό σοσιαλιστικών και κομμουνιστικών αναφορών, μια στρατηγική των συμβόλων, τόσο περισσότερο όσο πιο συντηρητική και ηττοπαθής είναι στην πράξη η πολιτική του. Προβάλλει επίσης θεωρητικά άλλοθι: α) Ότι τα μεταβατικά αιτήματα μέσα στον καπιταλισμό (αλλά, δυστυχώς ζούμε ακόμη στον ιστορικό χρόνο της καπιταλιστικής κυριαρχίας) γεννούν αυταπάτες ότι μπορούν να υλοποιηθούν σε συνθήκες καπιταλισμού. Και β) Ότι μεταβατικά αιτήματα χωρίς κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής είναι λάθος. Ο καιρός για τέτοια αιτήματα, που πρέπει απαραίτητα να τίθενται στο πλαίσιο της κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής συνολικά, είναι όταν δημιουργηθεί επαναστατική κατάσταση και κριθεί το ζήτημα της

εργατικής εξουσίας. Μέχρι τότε, θα αντιδρούμε στις πολιτικές των κυβερνήσεων όχι επειδή μπορεί να αλλάξει κάτι πριν τον σοσιαλισμό αλλά για να εκπαιδευόμαστε σωστά, θα διδασκόμαστε την καρτερικότητα μέσα από διαδοχικές ήττες και κυρίως θα ενισχύουμε το κόμμα ενόψει της μεγάλης αναμέτρησης, όταν με το καλό θα πέσει από τον ουρανό σαν ώριμο φρούτο η επαναστατική κατάσταση. Έτσι και με τα Τέμπη: ούτε κρατικοποίηση των σιδηροδρόμων ούτε εκλογές με το κίνημα στον δρόμο. Επιστροφή στον εκλογικό αγώνα και εκκλήσεις στον λαό να αξιοποιήσει την πείρα του και να ενισχύσει το ΚΚΕ.

Αριστερό και σοσιαλιστικό «φλας» για δεξιά στροφή και άλλοθι για αποχή από τις διακυβεύσεις της κάθε φορά συγκυρίας στο όνομα της αναμονής της επαναστατικής κατάστασης και της εργατικής εξουσίας στο μακρινό μέλλον: αυτή είναι η πολιτική πρόταση του ΚΚΕ στον κόσμο του κινήματος και της Αριστεράς, και το πρόβλημα δεν είναι ο υπερβάλλον ριζοσπαστισμός της, αλλά ο υπερβάλλον συντηρητισμός της.

Ποια πολιτική πρόταση για την Αριστερά;

Στη μεγάλη εικόνα των εκλογών, δεν μας είναι αδιάφορες οι διαθέσεις του κόσμου του ΣΥΡΙΖΑ να κλείσει τον δρόμο στον Μητσοτάκη ακόμη και όταν δεν εμπιστεύεται την ηγεσία Τσίπρα. Αυτό όμως δεν είναι λόγος να αναγάγουμε αυτές τις διαθέσεις σε σχέδιο για την Αριστερά. Στη μεγάλη εικόνα, επίσης, δεν μας είναι αδιάφορο το συνολικό «σκορ» που θα καταγράψουν οι δυνάμεις της Αριστεράς (ΚΚΕ, ΜΕΡΑ25, Ανταρσία) στις εκλογές, δηλαδή ο συνολικός αριστερός συσχετισμός δύναμης στις κάλπες. Όμως αυτό δεν είναι λόγος για να βάλουμε τα πολιτικά σχέδια-προτάσεις του ΜΕΡΑ25, του ΚΚΕ, της Ανταρσία στον ίδιο παρονομαστή, να υιοθετήσουμε μια εκλογική-πολιτική στάση που θα σήμαινε ότι η στρατηγική οικοδόμησης δεν έχει καμία, ούτε καν συμβολική σχέση με τις εκλογές, ούτε καν με την έννοια της σηματοδότησης πολιτικών διαθέσεων και προθέσεων για την «επόμενη μέρα».

Η πλήρης πολιτική χρεοκοπία της ΛΑΕ και η εκλογικίστικη

υπαγωγή της στο ΜΕΡΑ25 είναι ταυτόχρονα ήττα της λογικής και του πολιτικού σχεδίου «όσοι συναντιούνται στο κίνημα να κατέβουν μαζί και στις εκλογές» και «όλη η εξωκοινοβουλευτική αριστερά μαζί στις εκλογές», παρακάμπτοντας κρίσιμα ζητήματα που βρίσκονται στο κέντρο της ιστορικής αλλά και της άμεσης συγκυρίας όπως τα ζητήματα του πολέμου, των «εθνικών θεμάτων» και της ελληνοτουρκικής αντιπαράθεσης. Η ιστορική συγκυρία της γενικής κρίσης του καπιταλισμού με τις πολλαπλές της όψεις, του «πολεμικού καπιταλισμού» της παρακμής, δεν αφήνει κανένα περιθώριο για σχέδια ανασυγκρότησης και οικοδόμησης που δεν θα βασίζονται σε καθарές προγραμματικές συγκλίσεις για όλα τα μεγάλα μέτωπα της συγκυρίας, που δεν θα είναι ουσιαστικά -κι όχι με συμβολικούς όρους ή διακηρυκτικά- αντικαπιταλιστικά, που δεν θα είναι στην προοπτική τους «συμβατά» με τον στόχο της οικοδόμησης μαζικού αντικαπιταλιστικού-επαναστατικού κόμματος, που δεν θα βασίζονται στο ενιαίο μέτωπο και το μεταβατικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα.

Η θέση μας: Κριτική ψήφος στην Ανταρσία, με το βλέμμα στην «επόμενη μέρα»

Ενόψει τέτοιων ιστορικών καθηκόντων, δεν μπορεί να ανάγονται σε κριτήριο στάσης στις εκλογές οι επιμέρους προτιμήσεις συμμαχιών, η «χημεία» μεταξύ οργανώσεων της αριστεράς ή, πολύ περισσότερο, «ιδιοσυγκρασιακές» προτιμήσεις.

Η θέση του Κόκκινου Νήματος είναι καθαρή: κριτική υποστήριξη της Ανταρσία στις εκλογές.

Υποστήριξη γιατί:

α) Εκπροσωπεί την πρώτη σημαντική απόπειρα για δημιουργία πολιτικού πόλου-μετώπου της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, με πανελλαδική αναγνωρισιμότητα και καταγραφή.

β) Η συγκρότησή της ενίσχυσε την ενότητα στη δράση, τον συσχετισμό και την παρουσία της αντικαπιταλιστικής αριστεράς σε κοινωνικούς χώρους και κινήματα (φοιτητές, εκπαιδευτικοί,

υγεία, δήμοι).

γ) Η συμπόρευση των δυνάμεών της χαρακτηρίστηκε από αξιόλογη και προωθητική προγραμματική συμφωνία, με θετικές μετατοπίσεις σε κρίσιμα και «δύσβατα» ζητήματα («εθνικά θέματα», εθνικισμός, ελληνο-τουρκικός ανταγωνισμός και πόλεμος – αντιρατσισμός και αντισεξισμός), στο πλαίσιο μιας αντικαπιταλιστικής-ανατρεπτικής στρατηγικής.

Κριτική γιατί:

- Δεν ξεκαθαρίστηκε και αντίθετα παρέμεινε ασαφές εξαρχής το κρίσιμο ζήτημα τι εργαλείο ήταν το μέτωπο και σε ποια προοπτική εντασσόταν. Εκδηλώθηκαν έτσι, συχνά με ανταγωνιστικό τρόπο, πολύ διαφορετικές απόψεις και πολιτικές «ιδιοσυγκρασίες»: που συνέχεαν τη μορφή μέτωπο με τη μορφή κόμμα, που αντιμετώπιζαν το μέτωπο είτε σαν «προστάδιο» για τη δημιουργία νέου αντικαπιταλιστικού κόμματος είτε εργαλειακά σαν πλαίσιο παρέμβασης για την ενίσχυση των επιμέρους οργανώσεων, που ήθελαν ή δεν ήθελαν μαζικές διαδικασίες και λειτουργίες βάσης, που ήταν ευεπίφορες σε ηγεμονισμούς κ.λπ.
- Παρέμειναν σημαντικές διαφωνίες για τον τρόπο που η Ανταρσία ασκούσε πολιτική. Έτσι, ενώ δεν υπήρχαν σημαντικές προγραμματικές διαφωνίες, υπήρχαν σημαντικές διαφωνίες στον τρόπο άσκησης πολιτικής, που σχετίζονταν με τον τρόπο κατανόησης της τακτικής του ενιαίου μετώπου (με τα «συμμετρικά» λάθη του σεχταρισμού και του οπορτουνισμού να αποκτούν ιδιαίτερο βάρος) και έφερναν διαρκώς σε οξεία αντίφαση την προωθημένη προγραμματική συμφωνία με συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές.

Ωστόσο, η Ανταρσία εκπροσωπεί θετικές παρακαταθήκες και ένα σημαντικό στοιχείο του πολιτικού σχεδίου οικοδόμησης μαζικού αντικαπιταλιστικού-επαναστατικού κόμματος, που παραμένει και δεν παραγράφεται εξαιτίας της κρίσης της: τον «ενδιάμεσο κρίκο» του αντικαπιταλιστικού πολιτικού μετώπου-συσχετισμού.

Με το βλέμμα στην «επόμενη μέρα» των εκλογών, η συζήτηση για ένα νέο μέτωπο της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, που δεν μπορεί να είναι απλώς «προέκταση» ή διεύρυνση της Ανταρσύα, γονιμοποιημένη από την πείρα της Ανταρσύα αλλά και την πείρα από την παρέμβαση δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής-επαναστατικής αριστεράς στον Σύριζα μέχρι και το 2015, πρέπει να ξαναρχίσει αμέσως μετά τις εκλογές.

Η κριτική μας ψήφος στην Ανταρσύα ισοδυναμεί λοιπόν με πολιτική διαθεσιμότητα για μια τέτοια συζήτηση.

ΣΥΡΙΖΑ και ΜΕΡΑ25 στις εκλογές
Θ. Κούρκουλας και Π. Κοσμάς
σελ. 4-5

Η στάση του ΚΚΕ στα συνδικάτα
Σάσα Χασάπη, σελ. 7

«Μαύρο» στη ΝΔ
Καμία εμπιστοσύνη στον ΣΥΡΙΖΑ

Δυνατή αντικαπιταλιστική Αριστερά!

**Κριτική ψήφος στην Ανταρσία, για ένα νέο
μέτωπο της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς**

**Νέος Κώδικας Μετανάστευσης
και φράκτης στον Έβρο**

Μ. Αυγουστάτος και Σ. Φαζάκης, σελ. 10-11

**Ο Μάης του '68
και τα επίκαιρα
ιστορικά διδάγματα**

Β. Λιγάσης, σελ. 14-15

